DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
7. december 1993 *

I sag C-6/92,

Federazione sindacale italiana dell'industria estrattiva (Federmineraria), Rom,

Società italiana sali alcalini SpA (Italkali), Palermo (Italien),

Thalassia SpA, Palermo,

Laviosa chimica mineraria SpA, Livorno (Italien),

Società sarda di bentonite SpA, Villaspeciosa (Italien),

alle fem ved advokat Aurelio Pappalardo, Trapani, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

sagsøgere,

støttet af

Regione Sardegna ved advokaterne Sergio Panunzio og Andrea Guarino, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

og

* Processprog: italiensk.

Regione Sicilia ved avvocato dello Stato Pier Giorgio Ferri, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Italienske Ambassade, 5-7, rue Marie-Adelaïde,

intervenienter,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Lucio Gussetti, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 91/523/EØF af 18. september 1991 om afskaffelse af de italienske jernbaners nedsatte takster i forbindelse med transport af løst indladede mineraler og mineraler fremstillet og forarbejdet på Sicilien og Sardinien (EFT L 283, s. 20),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne R. Joliet og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 11. februar 1993,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. juli 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. januar 1992 har Federazione sindacale italiana dell'industria estrattiva (herefter benævnt »sammenslutningen«) samt Società italiana sali alcalini SpA, Thalassia SpA, Laviosa chemica mineraria SpA og Società sarda di bentonite SpA (herefter benævnt »de fire selskaber«) under henvisning til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 91/523/EØF af 18. september 1991 om afskaffelse af de italienske jernbaners nedsatte takster i forbindelse med transport af løst indladede mineraler og mineraler fremstillet og forarbejdet på Sicilien og Sardinien (EFT L 283, s. 20, herefter benævnt »beslutningen«). Denne beslutning er alene rettet til Den Italienske Republik.

2 I henhold til beslutningens artikel 1 skal Den Italienske Republik »ophæve ordningen med nedsatte takster i forbindelse med jernbanetransport til fordel for visse kategorier af varer med oprindelse i Sicilien og Sardinien, som blev indført ved artikel 19, sidste led, i lov nr. 887 af 22. december 1984«. Denne lov blev offentliggjort i tillægget til Gazzetta Ufficiale nr. 356 af 29. december 1984.

3 Artikel 19, sidste led, i nævnte italienske lov indeholder følgende bestemmelse: »For transport af løst indladede mineraler fremstillet på øerne og ekspederet herfra, gives der et nedslag på 30% i de nationale jernbaners takster. Dette nedslag forhøjes til 60% for mineraler fremstillet og forarbejdet på øerne. Udgifterne hertil afholdes af statskassen, som refunderer de skyldige beløb efter fællesskabsreglerne til de nationale jernbaner.«

4 Kommissionen har i beslutningen lagt til grund, at den italienske stats afholdelse af udgifterne til sådanne nedsættelser er omfattet af forbuddet i traktatens artikel 80, stk. 1, hvorefter medlemsstaterne ikke i forbindelse med transport inden for Fællesskabet må anvende »priser og vilkår, der indebærer nogen form for understøttelse eller beskyttelse til fordel for en eller flere bestemte virksomheder eller industrier«, medmindre Kommissionen giver bemyndigelse hertil. Derudover har Kommissionen fundet, at den omhandlede foranstaltning ikke kunne være genstand for en undtagelse fra dette forbud, jf. artikel 80, stk. 2.

5 I stævningen har de fire selskaber og sammenslutningen, som er selskabernes brancheorganisation, gjort gældende, at de tilhører den begrænsede kreds af virksomheder, som hidtil har været omfattet af de omhandlede præferencetariffer. Sagsøgerne anfører, at beslutningen berører dem individuelt, eftersom de tilhører den begrænsede kategori af virksomheder, som fremstiller eller forarbejder mineraler på Sicilien eller Sardinien, og at beslutningen berører dem umiddelbart, da Italien herved ikke er tillagt noget skøn.

6 Kommissionen har i medfør af artikel 91, stk. 1, første afsnit, i Domstolens procesreglement påstået sagen afvist og fremsat begæring om, at Domstolen træffer afgørelse herom uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

7 Hvad nærmere angår de relevante retsforskrifter, baggrunden for tvisten, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

Formaliteten, for så vidt sagen er anlagt af de fire selskaber

8 Det skal først undersøges, om sagen kan antages til realitetsbehandling, for så vidt den er anlagt af de fire selskaber.

9 Til støtte for påstanden om afvisning har Kommissionen gjort gældende, at selskaberne ikke berøres umiddelbart og individuelt af beslutningen i den i traktatens artikel 173, stk. 2, forudsatte betydning.

10 I henhold til artikel 173, stk. 2, kan »enhver fysisk eller juridisk person ... indbringe klage ... over beslutninger ... som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt«.

11 Det fremgår herved af dommen af 15. juli 1963 (sag 25/60, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197), at andre retssubjekter end en beslutnings adressater kun kan hævde, at de berøres individuelt, hvis beslutningen berører dem på grund af bestemte egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten.

12 I denne henseende har selskaberne gjort gældende, at de tilhører en bestemt, begrænset kreds af retssubjekter, som berøres af den anfægtede beslutning, nemlig de virksomheder, som på de to øer fremstiller mineraler, der forsendes løst indladet, og at denne kreds var identificeret eller kunne identificeres af Kommissionen på tidspunktet for beslutningens vedtagelse.

13 Der kan ikke gives sagsøgerne medhold heri.

14 Det bemærkes herved, at den omhandlede beslutning ikke alene berører sagsøgernes interesser. Den berører ligeledes jernbanernes interesser, idet disses konkurrencemæssige stilling over for andre transportformer begunstiges af de nedsatte takster. Den er ligeledes relevant for de transportselskaber, som sagsøgerne kan overlade transporten af deres produkter til, og som også kan anvende jernbanerne. Endelig vedrører beslutningen sagsøgernes kunder, som, alt efter vilkårene i den pågældende købekontrakt, kan blive nødsaget til helt eller delvis at bære udgifterne til transport.

15 Under disse omstændigheder kan det ikke antages, at den omhandlede beslutning berører erhvervsdrivende, hvis antal eller identitet var bestemt og kunne fastlægges på tidspunktet for beslutningens vedtagelse.

16 Uden at det er fornødent at undersøge, om sagsøgerne berøres umiddelbart, må det herefter fastslås, at annullationssøgsmålet, eftersom selskaberne ikke er individuelt berørt, må afvises, for så vidt det er anlagt af selskaberne.

Formaliteten, for så vidt sagen er anlagt af sammenslutningen

17 For så vidt sagen er anlagt af sammenslutningen, bemærkes, at sammenslutningen til støtte for, at den har en retlig interesse i søgsmålet, hverken i stævningen eller under den mundtlige forhandling har angivet egne grunde, der er forskellige fra dem, som dens medlemmer har påberåbt sig.

18 Da sagen må afvises, for så vidt den er anlagt af de fire selskaber, må den ligeledes afvises, for så vidt den er anlagt af sammenslutningen.

Sagens omkostninger

19 I henhold til artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne og intervenienterne har tabt sagen, men da Kommissionen alene har nedlagt påstand om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør sagsøgerne dømmes til at betale deres egne omkostninger samt Kommissionens omkostninger i forbindelse med annullationssøgsmålet, mens intervenienterne og Kommissionen bør bære deres egne omkostninger i forbindelse med begæringerne om intervention.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, som sagen har påført Kommissionen.

3) Intervenienterne og Kommissionen bærer deres egne omkostninger i forbindelse med interventionen.

Moitinho de Almeida Joliet Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. december 1993.

J.-G. Giraud

Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida

Formand for Femte Afdeling